

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **S T A Z co., s.r.o.**, se sídlem Pražská 108/10, Beroun, zast. Mgr. Tomášem Šmucem, advokátem se sídlem Míru 231, Rokycany, proti žalovanému: **Městský úřad Hostivice**, se sídlem Husovo náměstí 13, Hostivice, zast. Mgr. Janem Fikarem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2026, č. j. 37 A 58/2025-45,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti v záhlaví označenému usnesení, kterým Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) odmítl její žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, a to podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2001, č. j. SÚ 0496/01-Ga (dále jen „rozhodnutí z roku 2001“), které nabylo právní moci dne 16. 7. 2001, žalovaný stěžovatelce nařídil odstranit depozit inertního materiálu na tehdejší pozemku PK 365 v k. ú. H. (nyní jde o pozemky

parc. č. 1218/5, 1218/45, 1218/51, 1218/52, 1231/1, 1219/1, 1218/53, XA, 1219/20, XB, 1223, XC a XD v k. ú. H., jejichž vlastníkem je Letiště Praha, a. s.).

[3] Povinnost odstranit deponii měla stěžovatelka splnit do 31. 12. 2010, avšak do dnešního dne ji nesplnila. Stěžovatelka nicméně dne 1. 5. 2025 žalovanému písemně oznámila zahájení prací na odstranění deponie. Na toto oznámení žalovaný zareagoval vydáním sdělení ze dne 10. 7. 2025, č. j. 08602/25/SÚ/JŠp (dále jen „sdělení“), ve kterém stěžovatelku informoval, že rozhodnutí z roku 2001 je nicotné.

[4] Žalovaný své sdělení vydal podle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v daném případě nelze postupovat v souladu § 77 správního řádu a nicotnost prohlásit rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, a to s ohledem na § 182 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že „[u]stanovení tohoto zákona o nicotnosti se použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona“. Podle § 184 pak správní řád nabyl účinnosti dnem 1. ledna 2006, vydání rozhodnutí z roku 2001 tak zjevně bylo úkonem učiněným před účinností správního řádu. Dříve účinná právní úprava jiný postup k prohlášení nicotnosti správním orgánem, který by žalovaný mohl zvolit, nevymezovala.

[5] Závěr o nicotnosti rozhodnutí z roku 2001 vyplývá ze soukromoprávního sporu, který iniciovala právní předchůdkyně současného vlastníka posuzovaných pozemků (a sice Český Aeroholding, a.s.) podáním žaloby na vyklizení těchto pozemků směřující mimo jiné proti panu Aleši Štolcbartovi (ten měl být v posuzované době vlastníkem deponie a nyní je jednatelem stěžovatelky). Materiál tvořící deponii (zemina/stavební materiál) byl na předmětné pozemky navážen až do roku 2003. Žalobou na vyklizení pozemků se zabýval Okresní soud Praha-západ (rozsudek ze dne 19. 3. 2013, č. j. 9 C 135/2006-640), dále Krajský soud v Praze (rozsudek ze dne 13. 6. 2017, č. j. 31 Co 410/2013-807) a následně také Nejvyšší soud (usnesení ze dne 9. 12. 2019, č. j. 22 Cdo 5603/2017-921), všechny zmíněné instance se shodly na povaze deponie jakožto věci movité. Žalovaný tak na základě rozhodnutí civilních soudů, která deponii považují za věc movitou, zastupitelnou a zužititelnou, jež není součástí pozemku, dospěl k závěru, že deponie není stavbou ani nejde o terénní úpravu. Z pohledu stavebního práva žalovaný v roce 2001 rozhodoval o neexistujícím předmětu řízení. Rozhodnutí z roku 2001 by fakticky mohlo být rozhodnutím o vyklizení pozemku, k takovému rozhodnutí však žalovaný postrádal věcnou příslušnost.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Stěžovatelka v žalobě namítala, že vydání sdělení představuje nezákonný zásah. Sdělení podle stěžovatelky zasahuje do její právní jistoty, do jejího postavení jako stavebníka stavby (terénní úpravy) deponie, do jejího práva nakládat s materiálem v deponii při jejím odstraňování a do práva nakládat s deponií jako s nedokončenou stavbou. Krajský soud stěžovatelku vyzval, aby konkretizovala, jakým způsobem sdělení přímo, myslitelně a negativně zasáhlo do jejích veřejných subjektivních práv a aby uvedla, proč deponii neodstranila ve lhůtě stanovené rozhodnutím z roku 2001, ale chtěla rozhodnutí splnit až cca 15 let po marném uplynutí určené lhůty. Stěžovatelka upřesnila, že zásah spatřuje v samotném prohlášení nicotnosti rozhodnutí z roku 2001. Stěžovatelka z rozhodnutí z roku 2001 dovozovala své vlastnické právo, jelikož nedisponovala jiným nabývacím titulem, proto sdělení nerespektuje její vlastnictví a oslabuje její právní jistotu jako vlastníka

pokračování

a stavebníka deponie (coby stavby/terénní úpravy). K neodstranění deponie ve lhůtě stěžovatelka uvedla, že od roku 2005 probíhaly v těsné blízkosti této deponie rozsáhlé práce na stavbě dálnice, a to až do roku 2008. Po zprovoznění dálnice došlo k trvalému přerušení jediné příjezdové komunikace k deponii, proto stěžovatelka v oznámení ze dne 1. 5. 2025 požádala o určení použitelné příjezdové komunikace.

[7] Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda je stěžovatelka legitimována k podání žaloby a dospěl k závěru, že je osobou zjevně neoprávněnou k podání této zásahové žaloby. Stěžovatelka zcela pomíjí faktické účinky sdělení. Rozhodnutí z roku 2001 stěžovatelce žádná práva nezakládalo ani neměnilo, pouze stanovilo povinnost deponii odstranit a určilo jí podmínky k tomuto odstranění. Prohlášením nicotnosti tak zanikla tato povinnost. Rozhodnutí z roku 2001 nemohlo sloužit jako jakýsi druh nabývacího titulu (jak se mylně domnívá stěžovatelka), jelikož stavební úřad není věcně příslušný k posouzení otázky vlastnictví a tato otázka vůbec nebyla předmětem rozhodnutí z roku 2001, jeho výrok se tak otázky vlastnictví vůbec netýká. Závazné vyřešení otázky vlastnictví deponie náleží civilním soudům. Zásah do vlastnického práva stěžovatelky spočívající ve vydání sdělení proto není myslitelný. S tímto tvrzením souvisel i tvrzený zásah do práva nakládat s materiálem v deponii. Ani v tomto případě nebyl stěžovatelkou namítaný zásah myslitelný, jelikož rozhodnutí z roku 2001 stěžovatelce žádné takové právo nezakládalo. K namítaným zásahům do postavení stavebníka a práva nakládat s deponií jako s nedokončenou stavbou krajský soud vyzval stěžovatelku, aby tyto zásahy blíže specifikovala, což však neučinila. Krajský soud zdůraznil, že stěžovatelka musí tvrdit dotčení na svých hmotných právech, nyní posuzované jednání zásah do hmotných práv stěžovatelky nepředstavovalo.

[8] Ve vztahu k zásahu do právní jistoty stěžovatelky krajský soud vycházel z jejího dodatečného vysvětlení, proč k odstranění deponie chtěla přistoupit až po téměř 15 letech od uplynutí stanovené lhůty. Z tvrzení stěžovatelky nebylo patrné, proč se nepokusila situaci řešit dříve, byť o zániku jediné technicky způsobilé cesty k odvozu materiálu z deponie musela vědět nejpozději od roku 2008, kdy byla dokončena stavba dálnice. Rozhodnutí z roku 2001 formálně existovalo téměř 24 let, přesto stěžovatelka ani netvrdí, že by se mu snažila vyhovět. Stěžovatelka se tak podle krajského soudu nemůže úspěšně domoci ochrany právní jistoty ohledně právní povahy deponie. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu odmítl, a to v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[9] Usnesení krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž navrhla zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Podle stěžovatelky by k odmítnutí žaloby mělo docházet jen v případě zjevného nedostatku žalobní legitimace, který je bez pochybností zjitelný již z obsahu žaloby. Krajský soud však odmítnutí žaloby vystavil na obsáhlém hodnocení skutkových okolností, což překračuje rámec posouzení podmínek řízení a nahrazuje meritorní přezkum. Krajský soud neměl žalobu odmítnout, ale meritorně projednat a rozhodnout o její důvodnosti rozsudkem. Odmítnutím žaloby byl stěžovatelce odepřen přístup k soudu. Rozhodnutím z roku 2001 bylo jednoznačně a závazně určeno, že posuzovaná deponie je stavbou/terénní úpravou. Správní orgány nemohou své pravomocné rozhodnutí účelově zpochybňovat

či popírat jinak než zákonem stanovenými procesními postupy. Zpochybnění pravomocného určení stavby bez vydání nového rozhodnutí je nezákonným zásahem. Sdělení autoritativně deklarovalo nicotnost rozhodnutí z roku 2001 a měnilo právní kvalifikaci deponie. Postup žalovaného stěžovatelce zasáhl do právní jistoty a legitimního očekávání vyplývajícího z existence pravomocného rozhodnutí. Krajský soud pominul, že postup žalovaného nebyl opřen o žádný procesní institut, ale byl způsobilý vyvolat účinky vůči stěžovatelce i dalším osobám, což činí žalobu projednatelnou. Dále stěžovatelka namítla, že napadené rozhodnutí bylo překvapivě vydáno bez nařízení jednání, byť s tímto postupem výslovně nesouhlasila. Stěžovatelka měla dostat prostor k ústnímu vysvětlení, proto namítá, že postup soudu ovlivnil zákonnost napadeného usnesení.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost je pokračováním stěžovatelčiny snahy odstranit deponii v jednodušším režimu podle stavebního práva namísto přísnějších předpisů odpadového hospodářství. Postup krajského soudu považuje žalovaný za správný. Krajský soud se přiměřeným způsobem zabýval otázkami souvisejícími s přípustností žaloby a nenahrazoval meritorní posouzení věci. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného opětovně rozporovala postup žalovaného při vydání sdělení o nicotnosti rozhodnutí z roku 2001. Podstatou kasační stížnosti je to, že krajský soud nepřipustně spojil posouzení podmínek řízení s meritorními závěry. Nezákonný postup žalovaného, který neformálně deklaroval nicotnost pravomocného rozhodnutí, je přezkoumatelnou otázkou.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, je řádně zastoupena a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, z důvodů v ní uvedených. Ověřil při tom, zda toto usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost směřuje proti usnesení, kterým byla stěžovatelčina žaloba odmítnuta. V takovém případě lze v souladu s § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Předmětem přezkumu je tak zákonnost odmítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného.

[16] Stěžovatelka v první řadě namítá, že krajský soud odmítnutí žaloby vystavil na rozsáhlém hodnocení skutkových okolností, které překračuje rámec posouzení podmínek řízení a nahrazuje meritorní přezkum. Krajský soud však postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, *EUROVIA CS* (tento rozsudek rozšířeného senátu byl následně zrušen nálezem

pokračování

Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, ovšem z jiných než pro tuto věc relevantních důvodů) si soud pro posouzení včasnosti a přípustnosti zásahové žaloby nejprve musí ujasnit, zda se jednání označené za nezákonný zásah skutečně stalo a jaké jsou relevantní okolnosti tohoto zásahu.

[17] Právě podle uvedeného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 7 As 155/2015-160 krajský soud v této věci postupoval. Krajský soud měl pochybnosti o tom, zda lze stěžovatelkou označené jednání považovat za nezákonný zásah, resp. zda je stěžovatelka legitimována k podání posuzované žaloby. Z tohoto důvodu krajský soud stěžovatelku vyzval, aby upřesnila okolnosti tvrzeného zásahu, zejména aby uvedla, jak konkrétně jednání žalovaného zasáhlo do jejích veřejných subjektivních práv a proč podle rozhodnutí z roku 2001 nepostupovala již ve lhůtě stanovené k jeho splnění. Krajský soud si proto v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nejprve ověřoval, zda se jednání skutečně stalo, a vyzval stěžovatelku k doplnění relevantních okolností tvrzeného zásahu.

[18] Své závěry ohledně odmítnutí žaloby krajský soud opřel pouze o tvrzení stěžovatelky uvedená v žalobě a v následném upřesnění těchto tvrzení. Z právě uvedeného je zřejmé, že krajský soud vycházel z okolností, které byly zjevné již ze samotné žaloby a z následného doplnění tvrzení, nešlo tedy o „obsáhlé hodnocení skutkových okolností“, jak namítá stěžovatelka, ale toliko o zkoumání podmínek řízení, které musí krajský soud ověřit v každé jednotlivé věci. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro odmítnutí žaloby, nemohl přistoupit k jejímu meritornímu projednání, čehož se nyní stěžovatelka domáhá.

[19] Krajský soud v první části napadeného usnesení zhodnotil, že stěžovatelka není legitimována k podání posuzované žaloby z důvodu zásahu do jejích vlastnických práv, práva nakládat s materiálem v deponii, postavení stavebníka a práva nakládat s deponií jako s nedokončenou stavbou. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle kterého stěžovatelka zcela pomíjí faktické účinky sdělení. Pouze výrok rozhodnutí z roku 2001 byl závazný, tento výrok však stěžovatelce nezakládá žádná práva, pouze jí stanovil povinnost odstranit deponii, právě tato povinnost následně „fakticky zanikla“ kvůli nicotnosti rozhodnutí z roku 2001.

[20] Nejvyšší správní soud proto souhlasí také s tím, že zásah do vlastnického práva stěžovatelky v důsledku vydání sdělení vůbec není myslitelný. Rozhodnutí z roku 2001 vlastnická práva stěžovatelky vůbec vymezit nemohlo, neboť jak správně uvedl již krajský soud, posouzení otázky vlastnictví deponie přísluší civilním soudům. Rozhodnutí z roku 2001 tak skutečně nemohlo sloužit jako druh nabývacího titulu ujišťujícího stěžovatelku v tom, že právě ona je vlastníkem deponie. V této souvislosti je tedy podstatné to, že sdělení ve vztahu ke stěžovatelce nemohlo do jí tvrzených práv zasáhnout. Napadené usnesení krajského soudu je tak v této části bezpochyby zákonné.

[21] Právě uvedené platí také pro právo nakládat s materiálem v deponii. Ani toto právo stěžovatelce rozhodnutí z roku 2001 nezakládalo, a proto nicotností tohoto rozhodnutí k zásahu do vymezeného práva ve vztahu ke stěžovatelce myslitelně dojít nemohlo. S těmito závěry stěžovatelka v kasační stížnosti v zásadě věcně nepolemizuje (byť nadále v obecné rovině namítá bezprostřední zásah do svých hmotných práv), jelikož krajskému soudu vytýká převážně jeho procesní postup, aniž by konkrétně a relevantně rozporovala, že právě

uvedené závěry bylo možné dovodit již ze žaloby samotné, což Nejvyšší správní soud nyní potvrzuje.

[22] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelka v kasační stížnosti nerozporuje ani závěr krajského soudu, podle kterého stěžovatelka k namítaným zásahům do „postavení stavebníka“ a práva „nakládat s deponií jako s nedokončenou stavbou“ nepopsala, co by mělo být jejich obsahem. Svá tvrzení stěžovatelka nespecifikovala ani v kasační stížnosti. Závěr krajského soudu o odmítnutí žaloby v první části napadeného usnesení proto Nejvyšší správní soud aprobuje.

[23] I v další části napadeného usnesení krajský soud postupoval správně; vycházel z okolností specifikovaných samotnou stěžovatelkou, jakož i z důvodů, pro které se stěžovatelka domáhá „obnovení“ rozhodnutí z roku 2001, a to přibližně 15 let po uplynutí lhůty ke splnění uložené povinnosti. Nejvyšší správní považuje za klíčové především to, že sama stěžovatelka ani nyní dostatečným způsobem nespecifikovala myslitelný zásah do svých práv.

[24] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že právní jistota (a s ní související naplnění legitimního očekávání) je jistě v právním státě důležitá. Nelze však pominout, že zásah do právní jistoty, resp. legitimního očekávání není možné úspěšně namítat bez bližší specifikace toho, v čem konkrétně spočívala tato jistota či očekávání. Stěžovatelka v samotné žalobě ani v nyní posuzované kasační stížnosti dostatečným způsobem nedefinovala, do jakých konkrétních práv sdělení mělo zasáhnout. Právní jistota je obecným principem a tvrzení o zásahu do této jistoty musí být navázáno na specifické okolnosti posuzované věci s upřesněním, jakou jistotu stěžovatelky úkon správního orgánu popřel. Takovéto specifické tvrzení stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedla, ani v této části proto nebylo možné žalobu meritorně projednat.

[25] Rovněž nelze souhlasit s tím, že by sdělení měnilo právní kvalifikaci deponie, neboť toto sdělení toliko odkázalo na rozhodnutí civilních soudů týkajících se povahy deponie, samo o sobě deponii nijak nedefinovalo. Ani v souvislosti s namítanou změnou právní kvalifikace deponie by však nebylo možné tvrzení stěžovatelky považovat za dostatečně konkrétní, jelikož stěžovatelka neuvádí, jak konkrétně změna náhledu na povahu deponie zasáhla do jejích veřejných subjektivních práv. Správním soudům nepřisluší tyto zásahy za stěžovatelku domýšlet, naopak úkolem stěžovatelky je myslitelný zásah do veřejných subjektivních práv alespoň tvrdit.

[26] Podle Nejvyššího správního soudu byla v nyní posuzované věci splněna samotnou stěžovatelkou namítaná podmínka, že k odmítnutí žaloby má docházet pouze v případě zjevného nedostatku žalobní legitimace, který je bez pochybností zjitelný již z obsahu žaloby. V nyní posuzované věci bylo právě z žaloby samotné (a z doplnění tvrzení) zjevné, že stěžovatelka podmínky pro meritorní projednání této žaloby nesplnila. Důvody pro odmítnutí žaloby i v části týkající se zásahu do právní jistoty a legitimního očekávání proto byly dány.

[27] Nejvyšší správní soud nad rámec těchto závěrů uvádí, že nyní posuzovaný spor považuje za značně paradoxní, neboť žalovaný správní orgán byl tím, kdo usiloval o dosažení stavu souladného se zákonem, tj. vyslovení, že stěžovatelce uložená povinnost

pokračování

nikdy neexistovala. Stěžovatelka se naopak snaží domoci toho, že povinnost jí uložená v roce 2001 má platit i nadále. To nasvědčuje tomu, že v případě nicotnosti rozhodnutí z roku 2001 stěžovatelce hrozí uložení povinnosti, jejíž splnění by pro ni mohlo být ještě obtížnější než splnění dlouhá léta ignorované povinnosti odstranit deponii jako stavbu, jak naznačuje žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na odstranění deponie podle předpisů odpadového hospodářství. Posouzení této otázky ovšem Nejvyšší správní soud ponechává stranou.

[28] Krajský soud postupoval správně, jestliže nejprve posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby. Tyto podmínky krajský soud za splněné nepovažoval, proto přistoupil k odmítnutí žaloby, aniž by ji meritorně přezkoumal. Tento postup odpovídá závěrům vyplývajícím z uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 155/2015-160. Krajský soud neshledal naplnění podmínek pro přistoupení k meritornímu projednání žaloby, proto se s podstatou namítaného zásahu blíže nezabýval, ani neposuzoval, zda byl postup žalovaného ústící ve vydání sdělení souladný se zákonem. Tomuto postupu však nemůže Nejvyšší správní soud ničeho vytknout. Vzhledem k tomu, že podmínky pro meritorní projednání žaloby s ohledem na výše uvedené skutečně naplněny nebyly, krajský soud se podstatou zásahu zabývat ani nemohl. Z těchto důvodů se podstatou zásahu blíže nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud, byť stěžovatelka v kasační stížnosti z velké části nadále polemizuje právě se zákonností postupu žalovaného, ačkoliv pro jeho posouzení není v tomto řízení prostor. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené usnesení z hlediska zákonnosti ob stojí [viz § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[29] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatelky, že rozhodnutí bylo vydáno překvapivě bez nařízení jednání, byť s tímto postupem nesouhlasila. Stěžovatelka pomíjí, že krajský soud vůbec nepřistupoval k meritornímu posouzení její žaloby. Ustanovení § 49 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že „[k] *projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání*“ (důraz přídán). V nyní posuzovaném případě k projednání věci samé vůbec nedošlo, jelikož krajský soud dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro odmítnutí žaloby namísto jejího meritorního projednání. Tyto důvody byly zřejmé již z žaloby samotné, resp. z doplnění tvrzení, které stěžovatelka krajskému soudu zaslala na základě jeho výzvy k doplnění konkrétního tvrzení o zásahu žalovaného a k uvedení důvodů, pro které deponii neodstranila ve lhůtě stanovené rozhodnutím z roku 2001.

5. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.)

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, proto by mu jakožto úspěšnému účastníku řízení příslušelo právo na náhradu nákladů vzniklých v důsledku zastoupení advokátem. Nejvyšší správní soud mu však toto právo nepřiznal (výrok II.), jelikož náklady vynaložené na právní zastoupení nepovažuje za důvodně vynaložené. Povinnost hájit správním orgánem vydaný akt (či v případě žalob na ochranu před nezákonným zásahem i určitý úkon) je samozřejmou součástí povinností plynoucích z běžné správní agendy, k níž je správní orgán personálně i finančně ze státního

rozpočtu vybavován (viz k tomu *mutatis mutandis* závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, č. 2755/2013 Sb. NSS, či jemu předcházejících nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, N 194/58 SbNU 715 a ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, N 232/59 SbNU 365).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu